

Свима је јасно да Америка не покушава да тотално изолује Русију из међународне заједнице зато што Русија крши међународно право. Никоме на свету као Америци није разумљив данашњи однос Русије према Украјини. Попут објашњења Марка Твена поводом одрицања од пушења – нема ничега лакшег од тога, Америка се већ сто пута одрекла кршења међународног права. Руско-украјинском сукоб одвија се у ширем контексту америчког багателисања тог права. Дубљи и озбиљнији сукоб између Америке и Русије догађа се с оне стране међународног права, тј. обе стране су га, заступајући своје интересе, оставиле иза себе.

Виновник овог сукоба са несагледивим последицама по свет, јесте Америка. После паузе од готово једне и по деценије, када је запустила свој надзор над Европом (као целином), отворила је питање Украјине

Преостаје да се изврши анализа стратешких, тј. геополитичких интереса обе стране и из те анализе изведе закључак о будућности међународног права поводом украјинског случаја.

Виновник овог сукоба са несагледивим последицама по свет, јесте Америка. После паузе од готово једне и по деценије, када је запустила свој надзор над Европом (као целином), отворила је питање Украјине. Спорови које су Русија и Украјина имале до 2014. године нису превазилазили границу начелно мирног суседства две најважније земље источне Европе. Државним ударом почетком те године, који је пројектовала Америка, спорови међу суседима прерасли су у отворено непријатељство. Ако народ у некој земљи, у овом случају Украјини, тражи демократију, не значи да га треба гурнути у сукоб са суседом. Амерички сценарио извоза демократије и људских права посредством непосредне окупације постао је већ пословичан. Разуме се, украјински случај био је различит од авганистанског, ирачког, сиријског итд., али само за Украјинце, али не и за тамошње Русе. Док су први очекивали цветање демократије и благостања, други су доживели дане и године тешке дискриминације из које су побегли у сецесију. Оваква ситуација већ је била обећавајућа за америчко-натовско ширење даље на исток Европе. Епизода са два споразума из Минска (2014. и 2015) само је била међуигра са Француском и Немачком на истуреној позицији. Нити је Украјина хтела да спроведе

одредбе, посебно споразума Минск 2, нити су европски посредници због тога мрднули прстом. Био је то прави ефекат међуигре по америчком сценарију.

Уместо да спроведу договор са Русијом уз два европска учесника и сведока, новокомпоновани политичари Украјине су се залетали ка Европској унији, али *via* НАТО као сигурне станице на путу према немогућем. Таква непромишљеност и политичка лудост биле су у пуној корелацији са америчким планом и утолико су више одавале утисак аутентичне воље Украјинаца уз пуно разумевање Америке и ЕУ. У позадини свега била је рутински банална колико и уобичајено опасна стратегија америчке империјалне експанзије. На исти начин како су увукли босанске Муслимане у рат са Србима саботирајући лисабонски споразум (март 1992), увукли су и Украјинце у рат са Русијом игноришући мински споразум. При том, ни босанским Муслиманима ни Украјинцима нису гарантовали војну заштиту, али су зато оба пута повели тотални рат против типованог непријатеља – онда Републике Српске, а данас Русије. Уз ова два случаја, не треба заборавити и типски исти рат против СР Југославије 1999. године.

Док је амерички случај са Србијом (СР Југославијом) 1999. године био само експеримент њеног савременог тоталног ратовања, данашњи руски случај представља високи ниво ове новије форме рата

Док је амерички случај са Србијом (СР Југославијом) 1999. године био само експеримент њеног савременог тоталног ратовања, данашњи руски случај представља високи ниво ове новије форме рата. Данашња уобичајена квалификација о „хибридом рату“ овде није довољно објашњавајућа. То је исувише неутралан израз за овај посебан и конкретан случај који претендује да буде свеобухватна пракса запоседања света. Тоталистички карактер данашњег америчког ратног похода огледа се у неограниченој употреби свих форми живота и њиховом увлачењу у вртлог трајног сукоба до коначне победе једног начина живота, једног светоназора, једне вредносне скале, коначно, једне темељне норме над нормама којом би се руководио целокупан људски свет. При томе, реч је о привидним универзалијама које имају порекло у партикуларним интересима једне самозаљубљене грамзиве цивилизације. Све до њене тоталне победе, допуштена је употреба свих средстава против свакога ко се супротстави овој „природној“ експанизији једног дела света на свет као целину.

После америчко-натовског исијавања политике на нуклеарни погон по „одпадничким“ државама као што су СР Југославија, Авганистан, Ирак и др., дошао је ред и на много већи залагај, а то је Русија. Америчка политика циљана на Русију одвија се сада преко леђа Украјине. Она провоцира руску одлуку, да ли да одврати глобалног уљеза, или да

прихвати опаки спонтанитет његовог ширења. Као што ниједан од америчких похода на независне државе од почетка последње деценије прошлог века није марио за норме и обичаје међународног права, тако ни руски одговор није могао да их се држи, јер је цена потпуно натовско заокружење земље и њено претварање у војно-одбрамбени логор. Одлука да се нападне Украјина и тако поведе посредни рат против НАТОа, била је одлука која извесност стратешког пораза треба да преведе бар у сферу опште неизвесности. Оно што је уследило као одговор Америке и њених европских сателита јесте школски пример савременог тоталног рата.

Одлука да се нападне Украјина и тако поведе посредни рат против НАТОа, била је одлука која извесност стратешког пораза треба да преведе бар у сферу опште неизвесности. Оно што је уследило као одговор Америке и њених европских сателита јесте школски пример савременог тоталног рата

У чему је његова специфичност у односу на савремене ратове, рачунајући ту и тзв. хибридне које је Америка водила од првог ирачког рата 1991. године.

Разлика није у директном оружаном сукобу, јер он у данашњем руском случају није манифестан, нити је његова манифестација нужна, јер бисмо у том случају имали нуклеарни сукоб који Америка, бар засад, избегава. Специфичност америчког тоталног рата јесте у свеколикој употреби тактике гушења противника његовим тоталним изоловањем од остатка света. То више није ратна политика већ је пре политички рат (за разлику од оружаног). То је трајна политика са ратним исходом – гушењем једне државе, а заправо народа и цивилизације – без рата као оружаног сукоба, сем у случају крајње нужде. Тиме Америка у пуном смислу афирмише једно, видимо визионарско, преокретање Клаузевицеве дефиниције рата као наставка политике другим средствима. Насупрот класичном теоретичару рата, Карл Шмит је више деценија касније рекао да је, заправо, политика наставак рата другима средствима.

Тотални рат и културни апартхејд

Пише: Слободан Самарџић
среда, 23 март 2022 08:33

25-02-2022 09:30:51

SETI.UA